

PÁRBESZÉD

Kedves Olvasók! Idén is törekszünk arra, hogy megválaszoljuk azokat a kérdéseket, amelyek szóban, vagy írásban érkeznek szerkesztőségünkhöz, remélve, hogy az együttgondolkodást, párbeszédet mindinkább élővé tehetjük. Továbbra is várjuk a kérdéseket, hozzászólásokat, gondolatokat.

Gyuricza László

AZ ASZTROLOGIARÓL ÉS AZ ASZTROSZÓFIARÓL

Egy Olvasónk levelében ezt a kérdést tette fel: *mi az asztrológia és az asztroszófia, és mi a különbség közöttük?*

Ez alapvető kérdés, amelyre az évek folyamán különböző írásokban többször kitértünk, ugyanakkor nagyon jó, ha e téma köré csoportosuló összefüggéseket mindig újragondoljuk és újrafogalmazzuk. Idézzünk fel - ha jelen keretek között csupán részlegesen, vázlatosan is - néhány gondolatot.

Ha ránézünk egy emberre, látunk egy fiziognómiát. Ez a fizikai megjelenés egy lelki-szellemi lény hordozója, külső kifejeződése. Ha valaki jön velünk szemben, felemelt kézzel integet és mosolyog ránk, akkor eszünkbe sem jut azt feltételezni, hogy valamilyen mechanikus természeti erő idézte volna elő kezének, mimikájának mozdulatát, hanem tudjuk, pl. barátunk közeledik felénk és üdvözl minket.

A körülöttünk lévő csillagvilágnak is van egyfajta fiziognómiája, külső megjelenése, ez pedig a lelki-szellemi kozmosz kifejeződése. Az ember test, lélek és szellem hármassága, a kozmoszra vetítve ez hasonlóképpen igaz. Az örökérvényű kijelentésnek megfelelően: amint fent, úgy lent, vagyis a mikrokozmoszban tükröződik a makrokozmosz.

Az emberi fiziognómia, anatómia éppúgy tudomány tárgya lehet, mint a csillagvilág külső megjelenése, utóbbival az asztronómia foglalkozik, amely a csillagvilág érzékszervekkel, vagy azok „meghosszabbítására” szánt eszközökkel észlelhető, mérhető megnyilvánulásait térképezi fel. Mindazt, ami mérték, szám, súly szerint való. Ez a testi szint vizsgálata.

Ahogy önmagában az anatómia nem ad magyarázatot az ember mivoltára, éppúgy az asztronómia

is kevés a csillagvilág valódi természetének felfedéséhez (különösen, ha az ember és a kozmosz kapcsolatára kérdezzünk rá). Tágítanunk kell tehát a megismerés perspektíváit olyan eszközök után kutatva, amelyek alkalmasak a lelki és szellemi síkok megtapasztalásához.

Az ember lelki megnyilvánulásainak vizsgálatához kézenfekvő útnak tűnik a pszichológia. Ezzel azonban rögtön nehézségekbe ütközünk. A mai pszichológiában, a lélektanban ugyanis a PSZICHÉ, a lélek absztrakcióvá, üres fogalommá, egyfajta gyűjtőnévvé vált, a „lógia”, a LOGOSZ pedig „tan“-ná redukálódott. Vagyis sem a PSZICHÉ-nek, sem a LOGOSZ-nak nem tulajdonít valóságtartalmat. Egy antropozófiai értelemben vett pszichológia rámutat, hogy a lélek minden tulajdonságával, képességével, környezethez való viszonyával együtt egy születés előtti valóságos lelki-szellemi létből származik. Nem a születés, nem az öröklődés eredménye, ugyanúgy a lélekvilágból való, mint ahogy a test az öröklési áramlatból és a fizikai világ anyagaiból. A fizikai test összetevőit a Föld anyagában találom meg, az öröklési erőket a felmenő generációkban, a lélek születés előtti hazáját pedig a csillagvilágban.

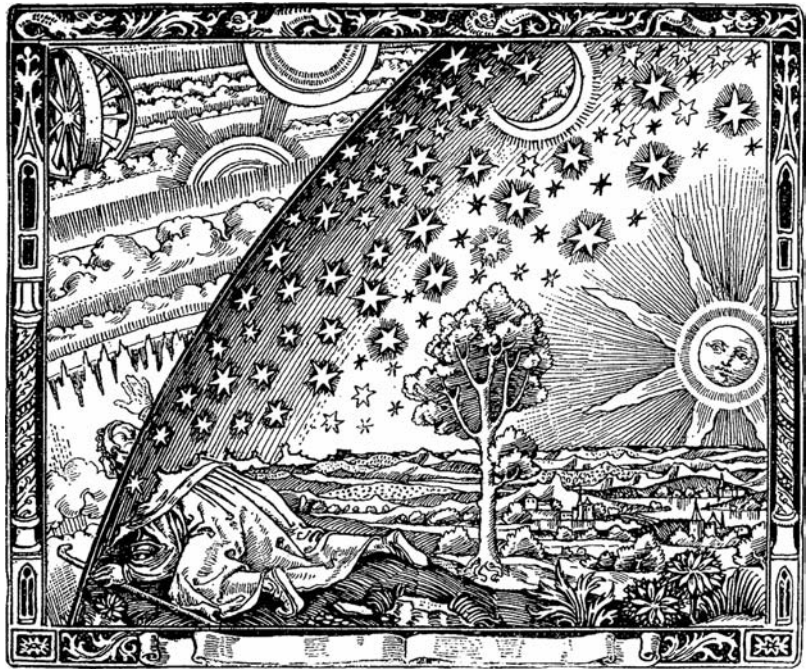
Ha az egyik úton elindulva az ember fiziognómiájától egy valódi pszichológiához jutunk, amely az embert a csillagvilághoz tartozónak ismeri meg, akkor a másik irányban a csillagvilág asztronómiájától szükségszerűen az asztrológiához emelkedünk fel. Az asztrológia (ASZTRO-LOGOSZ) megvilágítja, hogyan vesz részt születése előtt az emberi lélek a csillagvilág életében, valamint hogyan tükröződik mindez földi inkarnációjában, születésétől a halálig. Az ember előző életét elhagyva - tapasztalatait feldolgozva - végighalad a bolygószférákon, az állócsillagszférán, majd az inkarnációs íven ugyanezt az utat

visszafelé megtéve egész karmáját, feladatait, lelki karakterét összeszövi a kozmosz régióit benépesítő lelki-szellemi lényekkel együttműködve, előkészítve így következő leszületésére. A születéskor az egész kozmoszban végzett munka gyümölcsét morális örökségként hordozza magában, és ennek megfelelően olyan születési pillanatot választ, amikor az adott földrajzi helyhez viszonyítva a fizikailag éppen fennálló csillagkonstelláció az égbolton képszerűen kifejezi ezt a morális hagyatékot. A lélek születés előtti élete és a születéskori égi konstelláció között tehát morális összefüggés van. A születéskori konstelláció az ember lényébe bevésődik, ezt egész életében magában hordozza, és bizonyos tekintetben ez „emlékezteti” - tudat alatt - morális örökségére, vagyis karmikus feladataira. A teljességhez hozzátartozik az is, hogy a halál pillanatában, vagyis a szellemi születéskor fennálló égi konstelláció szintén összefügg az ember sorsával, amely megmutatja, mit kezdett talentumaival földi inkarnációjában. Ennek utóhatását, örökségét ugyancsak magában hordozza, és eszerint orientálódik majd a halál után a kozmosz szféráiban és azok lényei között.

Az asztrológia e tekintetben tehát az inkarnált emberiség és a kozmosz összefüggéseire mutat rá, egészen az egyéni sorsfeladatokig lebontva, és mindez a csillagkonstellációk külső képében, mint az Égi Óra mutatóinak jeleiben tükröződik. Ebből adódik a kifejezés: „*horoszkóp*” (HÓRA-SZKÓPIA), azaz belenézni az órába. Azért Égi Órának hívjuk ezt, mivel térbeli megnyilatkozásával mindig egy időminőséget mutat.

Természetesen ezen a rövid levezetésen túl az asztrológiának még számos aspektusát jellemezhetnénk.

Nagyságrendekkel nehezebb dolgunk van, amikor az asztroszofióról akarunk fogalmat alkotni, erről valójában még igen keveset tudunk mondani. Képzelnék el, hogy a csillagvilág megismeréséhez még az Égi Írás hieroglifái sem szolgálnak kiindulópontként, hanem a kozmosz lényeit és lakóit közvetlenül akarjuk átélni, tisztán szellemi módon. Az intuíciónak jellemzi ezt jól, amikor a lény a lényben éli át magát, amikor a lény közvetlenül jelenik meg az Én megismerő átélésében. Az emberi szellemet Égi Szófia lényé - akit a régmúlt időkben Ízisz Szófiaként tiszteltek - vezet el ehhez az élményhez. Órá vonatkozott az ismert kijelentés: „*földi halandó fátylamat soha sem lebbentheti fel*”. Vagyis, akkor mutatta meg Ízisz Szófia a *maya* függönye mögött a valóság birodalmát, ha az érintett áthaladt a halál küszöbén, vagy a megfelelő beavatáson. Képzelnék

el, hogy nem égitesteket, jelenségeket látunk, hanem szellemi lények településeit, minden tevékenységükkel, a köztük lévő kapcsolatrendszerrel, és átéljük a legfelsőbb isteni akaratot, amely a kozmosz sokféleségét egy egységes világrendbe fogja. Ez egy morális világrend, amelyből a legmélyebb vallásosság fakad. Az asztroszofia tehát az univerzum legmélyebb szellemi alapjaihoz vezet el. Ehhez a világalaphoz tartozik az ember tisztán szellemi Én-je, aki soha nem merítkezik meg a polarításban, a fizikaiságban. A magasabb Én fogja át az ismétlődő földi életek alatt szerzett tapasztalatok extraktumát, ill. a világfejlődés érdekében meghatározza az inkarnációk számára a megvalósítandó ideák vonulatát. Ha a lélek számára a szellemtudományos pszichológiát neveztük meg alkalmas megismerési útnak, amely a kozmosz szempontjából lényegében asztrológiai megismerés, akkor a szellem számára pneumatoszófiát kellene létrehozni, amelynek makrokozmikus párja az asztroszofia. Az emberi lénynek újra fel kell fedeznie saját és a világ szellemi gyökereit, vagyis újra meg kell találnia Égi Szófiát, vagy Szűz Szófiát.

A kozmosz megismerésében így alapvetően három lépcsőfokot különböztettünk meg: asztronómia, asztrológia, asztroszofia. Vagyis egy testi, egy lelki-szellemi és egy tisztán szellemi fokot. Ezeket a területeket nem lehet mereven, dogmatikusan, egymástól absztrakt módon elválasztva értelmezni. Az asztroszofia magában foglalhatja az asztrológiai aspektusokra való rálátást is, ill. egészen más megvilágításba helyezi az asztronómiai jelenségeket. Az asztrológia egyrészt alkalmazza az asztronómiai ismereteket, másrészt az intuíciónak szintjére emelhető. Az asztronómia - megfelelő szemlélettel - helyes viszonyban szemlélheti a Föld és az égi jelenségek kapcsolatát.

Fontos megemlíteni, hogy amit itt asztrológiaként jellemzünk, nem az egyiptom-kaldeus kor asztrológiájának „felmelegítése”, vagy a mai formájában absztrakttá vált asztrológiai tradíció folytatása, hanem a leírtak alapján a kozmosz és az ember összefüggésének újra-tanulásáról és újra-felfedezéséről van szó. Ennek elengedhetetlen kiindulópontja az antropozófiai kozmológia és a szellemi iskolázás. Az asztrológia ma lényegében kutatási terület, amelyhez az alapokat az antropozófia szemlélete adja. Még sokkal inkább csíraállapotbeliek az asztroszofia irányába tett törekvéseink. Tanulásunkat, szemlélődéseinket viszont most kell elkezdenünk, ebben a korban (és sokunknak ebben az inkarnációban), bármilyen parányinak tűnjön is az, amit jelen életünkben e kutatási területeken elérhetünk. Mint az antropozófiában általában, ezen a speciális területen sem kell csak arra szorítkoznunk és arra várunk, amíg szellemi érzékszerveink kifejlesztésével

ilyen mély érzékfeletti kutatómunkára leszünk alkalmasak, hanem a már kikutatott tények tanulásával, az összefüggések megértésével, és a fizikai világgal szembeni szemléletünk fokozatos átalakításával is fontos lépéseket tehetünk.

Mindemellett a legfőbb felkiáltójel tanulásunk menetében, ami az egész antropozófiai szemléletet áthatja, hogy fejlődésünk értelmét időszámításunk kezdete óta a Golgotai Misztérium, Krisztus lényé világítja meg, Ő áll a középpontban, így egy szellemtudományos kozmológiából kifejlődő asztrológia, asztroszofia is csak ennek figyelembevételével lelhet helyes fejlődési ösvényre. A szellemtudományon belüli törekvéseinkben az asztrológia és asztroszofia ideáját magunk elé helyezve a fentieket igen fontos ápolnunk magunkban.

Gyuricza László

Reményik Sándor: Tükörterem

Egy kis pihenést... enyhülést... irgalmazz Istenem,
Amerre nézek, mindenütt: tükrök... tükörterem.

Az én rossz arcomtól futok, rettegve, hogy ne lássam,
S az én rossz arcom nem hagy el, jó mindenütt utánam.

Tükörré válnak mindenütt az emberek s a tárgyak,
Egy tükör-arca van csupán a végtelen világnak.

Úgy epedek csillapodni valami drága másra, -
S csak én vagyok, csak én vagyok, - más nincs is a világon.

Nézek biztató csillagokba, szelíd asszonyszemekbe,
Szempillantás: s már csak magam állok magammal szembe.

Gyermek-fürtökre rálehnék, férfi-testvért ölelnék,
Ha a tükör-átok mögött a drága másra lelnék.

Egy kis nyugalmat, enyhülést gyötört tekintetembe -
Hadd merüljek fájó, édes, idegen tengerekbe.

Észméljek a más-örömré, a más-nyomorúságra,
Beteg tükör-varázs mögött bármire: valóságra.

Istenem, ha nem vagy Te is káprázat, tükör-átok:
Törd össze e tükör-termet, ezt a tükör-világot!